

Lord Raffles

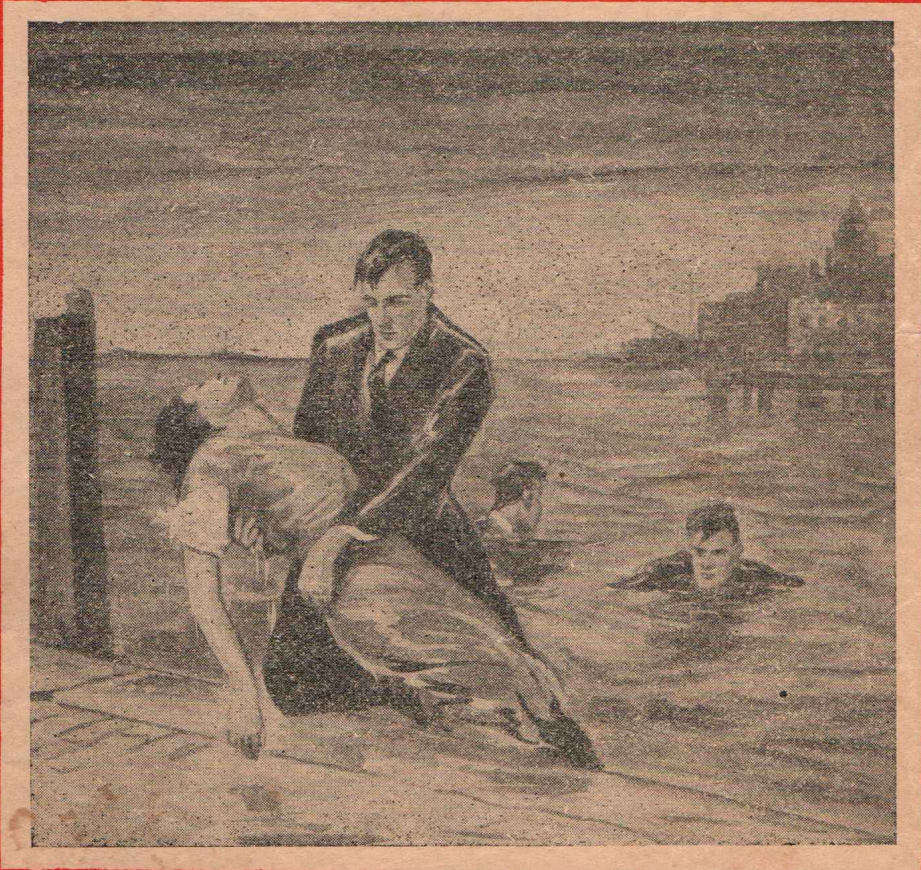
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE KONING VAN NEW YORK

N° 2600

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De koning van New York

HOOFDSTUK I

EEN AARDIG HANDELTJE

Ongeveer in het midden tussen de Brooklynbrug en de Manhattanbrug loopt de Catherine Street op de geweldige kade uit, tegenover pier nummer 27. Het is een van de breedste straten van een zeer drukke, levendige buurt, volgepropt met torenhoge huizen, kantoor-teaters als paleizen.

Een van de eerste dwarsstraten, van de rivier af gerekend, heet Water Street en op de hoek van de twee genoemde straten ligt een hotel. Het is duidelijk, dat er in de bar van dat hotel heel andere dingen geschonken worden, dan de straatnaam zou doen vermoeden.

Het hotel staat overigens niet in een al te beste reuk. Het is ook niet te vergelijken met een van die reusachtige moderne hotelbedrijven met tweeduizend kamers met badgelegenheid. Het is een vrij laag huis, met maar vijf verdiepingen.

Er waren dan ook niet meer dan zestig logeerkamers en de eigenaar, Kid Flower, scheen er zich niet veel van aan te trekken of die kamers bezet waren of niet. Zijn voornaamste verdiensten scheen hij te putten uit een ruimte gelijkvloers.

Het werk in hogere sferen liet hij

helemaal over aan de vertrouwde handen van een soort adjudant, die de naam Jeff Scuttle droeg.

Kid's gebied strekte zich ook uit onder het aangrenzende huis en dat was wel nodig, want de heer Flower, blijkbaar een ondernemend man, had daar niet alleen een danszaal, maar ook een intiem bioscoopje, een kunstijsbaan, een bar en verder nog enkele zalen, waarvan het doel niet erg duidelijk was, tenminste niet voor één uur 's nachts. Het waren speelzalen.

Een paar keer had de politie een inval gedaan, zonder enig resultaat. Er was geen enkele speelkaart gevonden, geen dobbelsteen, geen roulettekogeltje. Ook had men geen spoor gevonden van de verdoovende middelen, als cocaïne, opium en sneeuw, die zoals de politie vermoedde, daar clandestien werden verhandeld.

In werkelijkheid heette hij niet Flower, want hij was een Rus en pas later zouden de vermoeide krantenlezers, beu van de onafgebroken reeks misdaden in de grote stad, dit horen.

Op een avond was het, als gewoonlijk, vrij druk in de bar van het hotel. Dat vertrek was niet zo gemakkelijk te bereiken en misschien verklaarde dit wel het mislukken van de pogingen der politie, om er iets te vinden, dat er eigenlijk niet gevonden mocht worden.

Bij elke deur, die men moest passeren, zat een soort portier, goed betaald en goed geïnstrueerd, met een stalen geheugen voor gezichten en een behoorlijke dosis wantrouwen, scherpe ogen en een browning in iedere broekzak.

Men kwam eerst door de vestibule, dan aan een brede gang, moest een trap beklimmen, weer een gang volgen en pas achter een soort van voorvertrek vond men de bewuste bar, die groot

genoeg was, om met gemak een half regiment soldaten ruimte te verschaffen.

Het was ongeveer tien uur 's avonds toen er een man, die er blijkbaar vreemd was, deze helder verlichte vestibule binnentrad.

Want toen hij met een knipoogje de portier was gepasseerd, drukte deze heel kalm op de knop van een elektrische bel, vlak bij de draaideur en zorgde op deze manier, dat de bewaker op vilten zolen kwam aansluipen, de nieuwelinge eens nauwkeurig opnam en toen een beetje onzeker rondkeek.

De bezoeker was groot, breed van schouders en zeer goed gekleed, misschien zelfs wat al te goed.

Hij was in avondtoilet en droeg een cape van fijn zwart laken. Zijn lakschoenen glommen en een paar diamanten ringen glinsterden aan zijn vingers.

En toen de bewaker de diamanten gezien had, glimlachte hij. Het zou wel in orde zijn. Dat slag kwam hier meer. Maar omdat hij toch liever volkomen zekerheid wilde hebben, volgde hij de bezoeker op de voet, totdat hij de volgende bewaker ontmoette, met wie hij snel een paar woorden wisselde.

Dat vergrootte blijkbaar het wantrouwen, maar de bezoeker zelf maakte er een einde aan, door stil te staan, een monocle in zijn rechteroogholte te klemmen, de twee portiers om de beurt aan te kijken en daarna schouderophalend te zeggen:

— Ik schijn veranderd te zijn. Of jullie zijn nieuwelingen. Het kan mij trouwens ook niets schelen. Vertel me maar liever of Jake Marsh binnen is. Ik moet hem onmiddellijk spreken.

Er kwam onmiddellijk iets van eerbied over de gezichten van de beide ordebewaarders.

De eerste zei:

— Marsh is er wel, maar hij heeft Black Tilly bij zich.

De wenkbrauwen van de bezoeker gingen een heel eind de hoogte in en hij zei verwonderd:

— Een nieuwe? Ken ik niet. Nooit van Black Tilly gehoord. Kerel, sta mij niet zo stom aan te kijken. Ik ben vijf jaar uit de running geweest. Is het dan zo gek, dat ik bijna niemand meer ken? Is Tilly zijn vriendinnetje?

— Zo zou je het kunnen noemen, maar ze is niet bepaald vriendelijk voor hem, zei een van de bewakers grijnslachend. Pas twee weken geleden hebben ze een kogel uit zijn corpus gehaald, die een uur tevoren nog in haar revolver had gezeten. Maar begrijp me goed, het is louter liefde. Hij had het zich iets anders voorgesteld. Hij dacht een zacht duifje in het nestje te krijgen, dat zou gehoorzamen op al zijn wenken, dat voor hem zou bukken en de duif bleek zich tot een duivelin te ontkwamen. De bezoeker schaterlachte en zei toen:

— En wil dat zeggen, dat ik hem niet in zijn beste humeur zal vinden?

— Conclusies trek ik niet, zei een van de portiers kortaf. Je kunt nooit conclusies trekken, wat betreft Marsh. U zult het zelf wel zien.

— O, zijn humeur zal wel gauw beter worden. Ik kom zaken met hem doen. Heeft hij poen?

— Hij heeft altijd geld genoeg, maar zij kan heel wat aan. Maar ik zeg niets, begrijp mij goed. Ga maar naar binnen en maak de zaak in orde.

De bezoeker ging verder. Of hij hier vroeger geweest was of niet, hij kende de weg uitstekend, want hij vergiste zich geen enkele keer en vertoonde een paar minuten later zijn buitengewoon bleek, scherp gesneden gezicht voor de

deur van de bar.

Hij trad de bar binnen. Het was er druk. Er zaten een honderdtal goed geklede mannen en vrouwen en oppervlakkig gezien, maakte het de indruk van een chique gelegenheid.

Het gezelschap zat rondom afzonderlijke tafels, die plaats boden aan vier tot tien personen. In het midden was een breed pad, bestemd voor de dansgirls, die nu en dan in een slinger door de zaal zwierden en dan plotseling op een vrij geheimzinnige wijze weer verdwenen.

Bij de reusachtige bar, waarachter drie mixers en een bar lady stond Kid Flower, breed, duister, wijdbeens, met een pikzwarte sigaar tussen de dikke lippen, met zijn ogen overal en aan wie niets ontging.

Hij stond dicht bij een luidspreker, die, wanneer gevaar dreigde, boven het stemmenrumoer een waarschuwend geluid zou laten horen en dan had hij maar op een kunstig verborgen knopje te drukken om alle kaarten, dobbelstenen, roulettes, met croupiers en al door de zijwand te laten verdwijnen.

Ja, Kid Flower, had alles prachtig ingericht. Men zou hem niet zo gemakkelijk vangen. Hij had natuurlijk de nieuwe bezoeker gezien, toen deze binnen kwam en heel even fronsden zijn wenkbrauwen, maar zijn gelaat verhelderde weer, toen hij de ander zag toelopen op Jake Marsh, die niet ver daarvan aan een der tafeltjes zat, in gezelschap van een buitengewoon donkere vrouw met een Spaans uiterlijk, een heer en nog een dame. De heer had een blauwbleek gezicht met waterige, maar zeer onrustige ogen, die vals konden loeren en met buitengewoon veel goud in zijn mond. De vrouw, die hij bij zich had, was vrij corpulent, met

dikke worstarmen en met zulke paarlen behangen, alsof ze meedeed aan een wedstrijd in het tentoonstellen van kostbare sieraden.

De vriendin van Marsh echter was lang, slank en niet eens zo erg knap op haar ogen na, maar die waren dan ook prachtig, gitzwart, groot, diep glanzend en heerszuchtig.

De bezoeker liep regelrecht op het tafeltje toe, knikte eens in het rond, trok een stoel van een aangrenzend tafeltje naar zich toe, nam uiterst kalm plaats naast de verblufte Marsh en begon:

— Marsh, ik heb een zaak voor je. Je kent me niet persoonlijk, maar wel van naam. Even voorstellen? Jerry Spyke uit Chicago. Daar meer dan bekend. Pas uit de nor ontslagen. Vijf jaartjes opgeknaapt. De bajes heeft me geen goed gedaan. Ik loop nu al twee weken in New York rond en ik wil er weer bovenop komen. Ik heb een prachthandel-tje voor je.

De zwarte ogen van Tilly waren verdacht beginnen te fonkelen en zij barstte nu uit:

— Jij hebt in de gevangenis zeker ook verleerd met dames om te gaan? Kun jij mij niet eens behoorlijk groeten?

— Ik heb toch gebogen, antwoordde Spyke, verbluft door die plotselinge uitval.

— Ja, zoals je buigt voor een lantaarnpaal.

— Straks verder, zei Marsh nuchter. Houd je er buiten, Tilly. Het loopt nog eens verkeerd met jou af. Deze heer heeft zaken met me te doen en dat kunnen we beter afzonderlijk doen. Zullen we er even een pakken bij de bar?

— Best, antwoordde Spyke onmiddellijk en hij stond op. Hij maakte een

diepe buiging voor de donkere vrouw en zei met overdreven hoffelijkheid:

— Ik heb de eer, mijn nederige hulde neer te leggen aan de voetjes van uw koninklijke hoogheid. Ik ben uw slaaf en verblijf, hoogachtend Jerry Spyke, uit Chicago, met vijf jaartjes op zijn rug.

De man met het pafferige gezicht en de waterige oogjes liet een schel, mekerend lachje horen, dat hem een woedende blik van de donkere vrouw bezorgde en zijn korpulente vriendin waggelde als een vanillepudding en lachte met een gorgelend geluid, als een regenton die overloopt.

Marsh was ook al opgestaan, knikte Tilly even toe en leidde toen zijn nieuwe zakenvriend naar een stil hoekje, vlak bij de bar, wetend dat de zwarte ogen van zijn vriendin hem steeds waren gevolgd.

Zodra zij ongestoord met elkander konden praten, begon Marsh, tussen de tanden sprekend:

— Je moet het maar treffen. O, die wijven. Ik ben met mijn neus in de bo-ter gevallen. De duivel hale het jaloerse serpent. En steek nu van wal. Wat is het?

— Ik heb een partijtje, echte waar, prima fabrikaat, Marsh. Op mijn woord, geen namaak. Ik heb een monstertje in mijn achterzak.

— Hoeveel?

— Tachtigduizend.

Marsh maakte een gebaar van verrassing en schrik en herhaalde:

— Tachtigduizend? In één partij? Dat is verrekt veel. Waar heb je het?

— In een pakhuis.

— Marsh nam de ander een ogenblik zwijgend en met half dichtgeknepen ogen aandachtig op en zei toen langzaam:

— Jij komt uit Chicago, Spyke en misschien ken je me niet zo erg goed, ofschoon ik wel denk dat ze daar over me gesproken hebben. Maar denk er aan. Ik laat mij niet beduvelen. Ik weet waar Abraham de mosterd haalt. Geen grapjes met Marsh, of er gebeuren ongelukken.

Spyke haalde zijn schouders op en zei rustig:

— Ik weet precies wat ik van jou kan verwachten. Ik weet ook, dat je het recht hebt om alles te onderzoeken.

•— Waarom heb je juist mij daarvoor uitgezocht? vroeg Marsh wantrouwend.

— Ze hadden me in Chicago jouw naam genoemd, dat is alles, antwoordde Spyke schouderophalend. Besluit dus vlug. En probeer niet te pingelen. Ik weet drommels goed, dat het honderduizend waard is.

— Hoe kom je er aan?

— Nu vraag je de boer de kunst af. Je neemt me niet kwalijk, Marsh, maar

dat houd ik voorlopig liever voor me. Alles wat jij hoeft te weten is, dat het in een pakhuis ligt, dat ik gehuurd heb. Koop je de zending, dan doe ik jou de huur over en je kunt het goedje daar laten of weghalen, zoals je zelf wilt. Hier heb je het huurcontract.

Hij had een papier uit zijn binnenzak gehaald en stak het Marsh toe, die het aandachtig doorlas, het zwijsend weer teruggaf, even stond na te denken en toen met een ruk het hoofd ophief.

Hij sprak snel en op gedempte toon:

— Ik ben je man. Alleen kan ik het niet doen, want op het ogenblik heb ik geen tachtigduizend dollar liggen. Die zwarte demon daar draagt mijn werkkapitaal om haar nek en aan haar polsen. Je moet er maar mee opgescheept zitten. Ik zal een vriend van mij vragen om mee te doen. Wacht even op me bij de uitgang, dan kunnen we het vanavond nog even afmaken.

HOOFDSTUK II

HOE HET HANDELTJE VERLIEP

De volgende dag, ongeveer negen uur in de morgen, gingen een viertal mannen een pakhuis, niet ver van de Manhattanbridge binnen, liepen door naar de kelder en begonnen daar ijverig een aantal kistjes, beschilderd met Turkse letters over te schilderen met zwarte verf.

Het was wel duidelijk, dat dit werkje het daglicht niet kon verdragen, want terwijl hier gewerkt werd, hielden vier andere mannen, ongeveer honderd meter van elkaar, buiten scherp de wacht en keken uit naar lastige agenten.

Iets verder in de straat stond een lege vrachtauto te wachten, waarvan de chauffeur in een naburig koffiehuis zat.

Ongeveer een kwartier later begon men razendsnel er kistjes uit de kelder door te geven en op de vrachtwagen te laden.

Op een meter of vijf afstand, stond, schijnbaar onverschillig een nog jongeman toe te kijken. Hij was elegant ge-

kleed, met handschoenen aan en een wandelstok met gouden knop bij zich, het type van een dandy. Hij had rosblond haar en lichtgrijze ogen en naast de oren twee streepjes haar, die men wel eens tochtlatten noemt. Hij stond daar net zo lang tot de wagen geladen was.

Op hetzelfde ogenblik kwam, van de Kade, door een dwarsstraat een prachtige twoseater aanrijden, die bij de auto stil bleef staan.

De man, die achter het stuur had gezeten, stapte vlug uit en kwam wat verder de straat inlopen. Het was Jake Marsh, de befaamde smokkelagent.

Hoe dichterbij hij het pakhuis kwam des te harder begon hij te lopen en des te groter werden zijn ogen, totdat hij eindelijk stokstijf stil stond, van de beladen auto naar de kelderdeuren en van de kelderdeuren weer naar de auto kijkend, totdat hij met een paar vlugge stappen bij de chef van de onderneming was, die juist een paar bevelen

gaf, hem tamelijk onzacht bij de schouder greep en op fluisterende, dreigende toon vroeg:

— Wat heeft dat te betekenen? Wie heeft je daar opdracht voor gegeven?

De man draaide zich verbluft en ongeduldig om, klaar om een onbeschoft antwoord te geven, maar hij herkende blijkbaar de beroemde smokkelaar en zei, aan zijn pet tikkend:

— Goeden morgen, mijnheer Marsh. Wij knappen even dit zaakje op.

— Houd je me voor de gek, kerel? barstte Marsh uit. Wat valt er hier op te knappen? Wie heeft je bevel gegeven om mijn voorraad hier weg te slepen?

De ogen van de man werden zo groot als knikkers, toen hij langzaam herhaalde:

— Uw voorraad? Zeker een vergissing, mijnheer Marsh. Dit zijn de kistjes van Bud Jolson. We gaan ze naar zijn tweede pakhuis brengen. Mijnheer Jolson is bang, dat ze hier niet helemaal veilig zijn. Ik weet niet wat het is, maar er hangt iets in de lucht en mijnheer Jolson...

Marsh liet hem niet uitspreken, maar keek in het rond als een dolle stier, die men een rode lap voorhoudt. Hij was vaal geworden. Toen hij de heer met het rossige haar in het oog kreeg, die hem vol verbazing scheen te bekijken, liep hij naar hem toe en begon op een toon van onderdrukte woede:

— Wat is dat, Jolson? Is het een grap? Waarom brand je je vingers? Jij bent pas in het gilde en ik kan niet verlangen, dat je mij al goed kent. Zulke grapjes neem ik doorgaans niet. Geef bevel, dat ze die auto dadelijk weer afladen en begin niet voor een tweede keer. Zulke dingen doe je nu eenmaal niet onder kornuiten van één wijk. Jij

had blij moeten zijn, dat we je toelieten.

— Een ogenblikje, mijnheer Marsh, zei de man met het rossige haar en de lichtgrijze ogen. Ik snap het niet helemaal.

Jolson sprak met een zacht, beschaafd, maar een beetje verwijfd geluid. Hij had helemaal iets vrouwelijks over zich, met zijn kleine handen en voeten, zijn blanke huid en zijn trage bewegingen en sierlijk als van een mooi roofdier.

Marsh kon zich met moeite inhouden, toen hij zei:

— Luister eens, Jolson, ik geef je vijf minuten om dit ongedaan te maken. Je hebt je vingers uitgestoken naar andermans eigendom. Je weet drommels goed dat die voorraad van mij is.

Het zachtroze gelaat vertrok plotse-ling heel sterk en de lichte ogen werden troebel als van een nijldige hond, zijn stem werd zelfs schor en verloor haar zachte klank, toen hij zei:

— Nu is het genoeg, Marsh. Die kisten zijn van mij. Het is mijn pakhuis. Moet ik je soms de bewijzen ook nog laten zien?

— Je liegt, schreeuwde Marsh, die zich niet meer bekommerde om de omstanders, de leeglopers, die stil waren blijven staan, hopen op een vechtpartij. Ik zeg je dat je liegt. Gisteren heb ik die kisten gekocht van Jerry Spyke. Chicago-Spyke. Je moet hem kennen. Hij heeft er pas vijf jaren opzitten.

— Jammer, maar ik heb nooit van hem gehoord, hernam Jolson, die zijn kalmte weer had teruggekregen. Ik heb hier die kisten eergisteren zelf laten brengen. En ik kan je vertellen dat het moeite gekost heeft. Ik heb ze waarachtig niet voor niets gekregen. Op zee was er een relletje met die vervloekte douane en dat kostte twee lui hun leven. Een schuit is naar de kelder gegaan.

Met zowat tienduizend dollars van het dure goedje.

Marsh stond een ogenblik doodstil, met een vertrokken gezicht. Hij hijgde zwaar.

Eindelijk bracht hij er met moeite uit:

— Bewijs me dat, Jolson. Als je mij dat kunt bewijzen, dan is er iets gebeurd, waar ik nu nog niets van snap, maar dat me tachtigduizend heeft gekost. Ik heb gisteren met eigen ogen het huurcontract van dit pakhuis gezien, ik ben naar de kelder geweest en Spyke opende hem met zijn eigen sleutels.

Jolson was op zijn beurt doodsbleek geworden; hij stak nu de hand in zijn binnenzak, haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er een stuk papier uit, en hield het Marsh voor de neus, die het doorvloog en toen, half stikkend van woede, uitriep:

— Woord voor woord hetzelfde huurcontract, alleen jouw naam staat er in. Maar dat is me niet voldoende, Jolson. Een van die twee is natuurlijk vals geweest. Je zult me moeten bewijzen dat die van jou het echte is.

— Dat is vrij simpel. Zullen wij samen naar hem toegaan? Maar wacht eens, je mocht eens denken, dat hij in het komplot zit. Ik weet wat beters; heeft Spyke je een koopcontract van het goedje laten zien?

— Neen. Daar heb ik natuurlijk niet om gevraagd, toen hij mij zelf hier had binnen gelaten en mij de kisten liet zien en zijn huurcontract.

— Neem mij niet kwalijk, maar dat is nogal stom. Het is een heel gewoon gedrukt huurcontract, en iedere handige kerel kan gemakkelijk een formulier stelen. Maar een koopovereenkomst maak je niet zo gemakkelijk na. Alsje-

bleeft. Hier zijn de brieven van mijn agent op Cuba. Lees ze maar door. Maar doe het een beetje vlug, want ik heb niet veel zin, om hier nog meer tijd te verliezen.

Marsh had een stuk of vier, vijf brieven uit de handen van Jolson aangenomen en liep er een stukje mee weg.

Nog geen vijf minuten later kwam hij langzaam terug met een gezicht, witter dan het papier, waarop de brieven geschreven waren. Hij zei met moeite, terwijl hij de ander de documenten teruggaf:

— Dat is in orde. En ik ben genomen. Die Spyke is nog niet van mij af. Hij zit misschien alweer in Chicago, maar gelukkig heb ik daar vrienden, die wel voor hem zullen zorgen. En als ze weten waar hij is, dan zal ik zelf het voorrecht opeisen, hem overhoop te schieten. Tachtigduizend pegels. Het is om je haren uit je hoofd te rukken. Maar wacht eens. Jij hebt hem de boel toch niet onderhands verkocht?

Jolson haalde ongeduldig zijn schouders op en zei nijdig:

— Denk je dat ik gek ben? Dat ik een voorraad, die honderdduizend waard is, voor tachtigduizend zal verkopen. Ik raad je aan, Marsh, de zaak voor de Meester te brengen. Vertel het aan Shirley. Jij kent hem. Laat hij uitspraak doen en loop mij nu niet langer voor de voeten, want ik zou ongeduldig kunnen worden, we zouden elkaar nog onaangename dingen kunnen zeggen en dat is altijd een gevaarlijk ding tussen gildebreeders. Het pakhuis en de voorraad zijn van mij, mijn woord van eer en je kunt er zelfs geen kistje van meenemen, zolang ik hier sta.

Marsh was een te verstandig man om niet in te zien, dat de ander volkomen in zijn recht stond en dat hij zelf het

slachtoffer was geworden van de buitengewone slimheid van Jerry Spyke.

Marsh was een paar stappen opzij gegaan, stond nog even in beraad, draaide zich weer om naar Jolson en zei kortaf:

— Kom vanavond in het hotel van Kid Flower, in Water Street. Ik zal er ook zijn. Shirley zelf moet hier maar over beslissen. Ik geef mij nog niet gewonnen.

— Het is goed. Ik zal komen. En laat me nu aan mijn werk gaan.

Zonder de ander te groeten, ging nu Marsh haastig weer naar zijn auto, zei iets tegen de chauffeur van de vrachtauto, die verwonderd had toegekeken, sprong in zijn wagen en reed weg.

Er werden zeldoeken over de stapels uitgespreid en de chauffeur ging achter het stuur zitten.

Jolson zelf liep met zijn elegante pasjes en zijn wiegende gang naar een dure, grote, gesloten auto, waarin een jonge vrouw tamelijk ongeduldig zat te wachten. Hij sprak even met haar, stapte in en bracht de auto in beweging, om op een afstand de kostbare auto te volgen.

De kelder werd gesloten. De auto was nauwelijks weggereden of de deksel van een grote pakkist ging omhoog en een man stapte uit de kist. Hij liep vlug naar de deur en zonder de minste moeite opende hij deze met een sleutel, die hij uit zijn zak haalde.

Hij deed de deur op een klier open, zag de zware vrachtauto weggrijden op vijftig meter afstand gevolgd door de dure auto en toen pas duwde hij de deur verder open, stapte naar buiten, stak snel de straat over en ging, zowat twintig huizen verder een garage binnen, waar hij een reçu afgaf en zijn motor kreeg, die hij daar gestald had.

Hij sprong erop en begon de optocht te volgen, wat heel gemakkelijk ging, want de vrachtauto was van veraf te herkennen.

Ongeveer op de hoogte van Fulton Street was de man op de motor getuige van een voorval, dat hij waarschijnlijk verwacht had, want hij stopte dadelijk en bleef rustig en glimlachend toekijken.

Om een hoek van de straat was onverwachts een van de grootste patrouillewagens van de politie te voorschijn geschoten, met twaalf manschappen bemand, die blijkbaar precies wisten waar het om ging.

Het punt van de overval was gunstig gekozen, want de kade was hier smal en bovendien versperd door enige douaneloodsen.

En toen de chauffeur zijn lange wagen dwars over de kade zette, was er geen doorkomen aan.

De chauffeur van de vrachtwagen deed nog een poging, met als gevolg, dan dat er onmiddellijk op hem geschoten werd. Toen koos hij de verstandigste partij, zette zijn remmen aan, sprong van de wagen, voor die nog stil stond en ging op de loop, op de voet gevolgd door twee van zijn makkers, die naast hem in de cabine hadden gezeten.

De politie had een gemakkelijke taak en de overval lukte schitterend en zonder een druppel bloed te kosten.

Bud Jolson zag alles nog net op tijd gebeuren, om zijn huid te kunnen redden.

Hij stopte zo plotseling, dat zijn dame met haar neus tegen de voorruit vloog, wat haar een stroom van lang niet malse scheldwoorden ontlokte, gooide de versnelling in z'n achteruit en reed terug tot de dichtstbijzijnde dwarsstraat, zich niets aantrekkend van

het geschreeuw van woedende chauffeurs achter hem en reed die straat in, zo vlug zijn wagen maar wilde lopen, krijtwit van teleurstelling en woede.

Die avond was het enorm vol in de bar van Flower.

Iedereen had al van het dubbele ongeluk van Marsh en van Jolson gehoord en de zaak werd druk besproken, deels met leedvermaak, deels met woede.

De slachtoffers zaten bij elkaar aan hetzelfde tafeltje met hun vriendinnen en zweepten elkaar op met verhalen over hun verschrikkelijke wraakplannen, totdat zwarte Tilly woedend uitriep, met haar kleine vuist op de tafel slaande:

— Houdt nu eindelijk op met die oudewijvenpraat. Jullie kletsen maar over Jerry Spyke en je weet blijksems goed, dat jullie toch geen kans krijgen. Ja, hij zal daar op jullie wachten. Die

zit natuurlijk allang in Chicago. Jullie willen de zaak voor de Meester brengen, maar dan zullen jullie het zonder die flinke jongen moeten doen. Al die grote woorden brengen jullie geen stap verder.

Op dit ogenblik ging de deur van de zaal open. Iedereen keek op.

Het werd plotseling doodstil en zelfs de spelers van de Jazzband hielden op met het mishandelen van hun instrumenten.

Flower had langzaam zijn gitzwarte sigaar uit zijn mond genomen en staarde, alsof hij een spookverschijning zag.

Volkomen op zijn gemak, glimlachend, met een sigaret tussen de lippen, stond daar Jerry Spyke, naar de laatste mode gekleed, wijdbeens, de handen in de broekzakken en keek glimlachend en blijkbaar zeer tevreden met zichzelf rond.

HOOFDSTUK III

DE MEESTER ROEPT...

Hier en daar klonk een verbaasde zucht, het zachte ritselen van een zijden damesjapon en verder niets, een totale stilte.

Als verstijfd keek iedereen naar die onbeschaamde, al te stoutmoedige bedrieger, die daar zo kalm de trappen afdaalde, alsof hij zich geen kwaad bewust was en zelfs wat verlegen scheen te zijn met de indruk die hij maakte, toen hij rustig het gangpad doorliep.

Eensklaps werd die stilte verbroken door een hysterische kreet van een vrouw, die dicht bij de bar zat en hard in haar handen begon te klappen, terwijl zij schreeuwde.

— Bravo. Bravo, Jerry. Je bent een man naar mijn hart. Kom bij mij zitten, dappere ridder.

Jerry keek lachend op en de spanning scheen gebroken te zijn. Hij zette rustig zijn wandeling voort, tot hij plotseling de hand opstak, in een begroetend gebaar, dat bestemd was voor Ted Flower, die hem met een blik van schrik,

ongeloof en bewondering aanstaarde.

— Hallo, oude bandiet. Het schijnt goed te gaan met de zaken? Je ziet er patent uit. Hallo, jongens. En jullie ook, meisjes. Blij, jullie weer eens terug te zien.

Verder kon hij niet gaan, want Marsh die zijn woede niet meer kon bedwingen, was opgesprongen en ging nu voor hem staan met een hand in de binnenzak van zijn rokcostuum, waar hij doorgaans zijn browning bewaarde. Zijn stem klonk schor, toen hij begon:

— Niemand ontkent, dat je moed hebt, mijnheer Spyke. Maar je kunt ook te ver gaan. Je denkt toch zeker niet, dat je beschermd wordt, omdat hier zoveel mensen bij elkaar zijn? We zijn toch onder vrienden en als ik je neerschoot, zou iedereen dat goedkeuren.

— Dat zit nog, schreeuwde dezelfde schelle vrouwenstem van zoëven. Hij is meer waard dan jullie allemaal samen.

— Jou wordt niets gevraagd, Daisy, riep Marsh ruw. Ik heb nu met hem een

appeltje te schillen. Luister eens, Spyke, ik wil het goed met je maken, hebt je de moed dat je hier verschijnt. Je hebt zeker berouw gekregen. Ben je van plan, mij de tachtigduizend pegels terug te betalen?

Spyke nam heel langzaam zijn sigaret uit zijn mond, keek eerst met een angstige blik Marsh aan en toen Flower, die erbij was gekomen.

Toen vroeg hij beleefd aan de eigenaar van de bar:

— Pardon, Flower, ik ken die heer niet. Is hij dronken?

— Jij schooier, brulde Marsh, buiten zichzelf. Ik ben nog nooit zo nuchter geweest. En ik waarschuw je, ga niet te ver. Er waren geen getuigen bij onze onderhandeling, maar hier, Jolson, zal mij helpen. Kort en goed, betaal je mij de tachtigduizend dollars terug, die ik je gisteren heb gegeven voor een partijtje, dat niet van jou was, maar van Jolson hier?

Spyke deed een stap achteruit en de verbazing op zijn gezicht werd nog sterker, toen hij hakkelde:

— Maar de man is krankzinnig, als hij niet dronken is. Ik zie je vandaag voor het eerst, vriend. Wat is dat voor een onderhandeling, waar je over bazelt? Tachtigduizend dollars? Ik wilde dat ik ze had. Ik ben nog geen zes uren in New York.

Marsh wankelde achteruit, alsof men hem op het hoofd had geslagen, toen greep hij opnieuw naar zijn binnenzak, maar Spyke was hem te vlug af, greep bliksemsnel z'n pols, draaide zijn arm om, op gevaar af, dat lichaamsdeel uit de kom te draaien en zei toen, op een heel andere toon, ruw en dreigend:

— En nu verder geen grapjes meer. Het is met de ontvangst wel. Ik dacht dat ik hier vriendelijker zou worden

ontvangen. Flower, wil je mij dit eens uitleggen. Jij kent me toch van vroeger?

Flower stond nog steeds te kijken, alsof hij het in Keulen hoorde donderen totaal uit zijn doen:

— Ik laat me villen, als ik er iets van begrijp. Was jij gisteren hier, Spyke, of niet?

— Ik zeg je toch, dat ik vandaag ben aangekomen, antwoordde Spyke woedend. Ik was het helemaal niet van plan, maar ik had me bedacht en nu heb ik er waarachtig spijt van, dat ik me bedacht heb. Stuur een telegram naar Bleke Nel, die me gisternacht naar het station heeft gebracht en mij in de sneltrein heeft zien stappen.

Marsh was voortdurend voor hem blijven staan en had hem onophoudelijk strak aangekeken.

En nu mompelde hij:

— Ja, er zijn heel kleine verschillen, nu zie ik het ook. De ogen van de man van gisteren waren een beetje donkerder dan die van jou.

Onmiddellijk na deze woorden werd het in de bar plotseling weer zo druk als in een volière.

De vrouwen kakelden, de mannen begonnen rad te praten en men hoorde hier en daar onderdrukt lachen. De vrouw, die een paar malen wat had geschreeuwd, was bijna flauw gevallen en toen zij bijkwam, gierde zij:

— O, wat een mop. Marsh moet plas worden. August de domme. Hij is onbetaalbaar.

Spyke was onmiddellijk omringd door een aantal mannen. De meesten kenden hem niet, maar hadden van hem gehoord. Hij was destijds in Chicago veroordeeld, wegens een ernstig misdrijf medeplichtigheid aan braak met geweldpleging. Zijn makker had na dat karweitje zelfs kennis moeten maken

met de electriche stoel. Dat had men natuurlijk in de kranten gelezen en gehoord van gildebreeders uit de Vleespakkersstad.

En in geuren en kleuren, vertelde Spyke, hoe hij inderdaad een paar dagen tevoren ontslagen was uit de gevangenis, twee dagen vroeger dan hij verwacht had.

Iedereen was het er over eens, dat de sluwe bedrieger, die zijn plaats had ingenomen, ervan op de hoogte moest zijn geweest, dat Spyke een dezer dagen op vrije voeten zou komen en alleen niet wist, dat dit vertrek uit de cel twee dagen vervroegd was. Nu zelfs het beste paard struikelt wel eens en het moest toch worden toegegeven, dat het een kranig stukje werk was geweest.

Het is waar, dat zowel Marsh als Bud Jolson de dupe van die historie waren geworden, maar dan hadden zij maar beter moeten oppassen en als er slachtoffers moesten vallen, dan was het maar beter, dat het Marsh en Jolson waren.

Alleen de vriendin van Marsh, Zwarte Tilly, zat met een donkere blik zwijgend voor zich uit te staren. Dat was geen wonder. Zij was altijd een trotse, en ook jaloerse vrouw geweest, die haar vriend als een aangewezen leider van dit hele gezelschap schelmen en bandieten beschouwde en nu was ze diep teleurgesteld.

Zij stond langzaam op, nam haar mantel van de stoelleuning en wilde zich naar de zaaluitgang begeven, toen Marsh haar achterna liep en snauwde:

— Waar ga je heen?

— Naar huis, antwoordde de vrouw koeltjes. Ga opzij alsteblijf.

— Zo plotseling? Je blijft hier. Ja, ik heb jou in de gaten. Jij mooie dame. Nu zou je me wel willen weggooien als

een oude handschoen. Nu zou je de bordjes willen verhangen. Maar nu wil ik dat niet. Je blijft waar je bent. Dacht je dat ik me hier in het openbaar voor gek laat zetten. Je kunt gaan als ik je wegstuur en geen seconde eerder.

De vrouw keek hem minachtend aan en wilde hem zonder te spreken, voorbij lopen, maar hij greep haar ruw bij de arm en gooide haar met zoveel kracht op haar stoel terug, dat er een paar champagneglazen omvielen.

Het werd even wat stiller, maar niemand sloeg veel acht op het voorval. Zulke dingen was men gewend in de bar van Kid Flower, waar zo goed als nooit iemand kwam, die de naam van heer werkelijk verdiende.

Niemand dacht er dan ook aan, haar partij te kiezen. Zij zat daar onbeweeglijk en het gesnater, het gelach, het ruwe gepraat begon weer met verdubbelde kracht, toen er plotseling een dodelijke stilte viel, zo onverwachts alsof dat gehele gezelschap onder betovering was geraakt.

En in die stilte klonk schel doordringend, een lang aangehouden belgerinkel, vlak naast de bar. De barkeper en de croupiers stonden plotseling als standbeelden, met de opgeheven glazen, doeken en roulettes in de hand en een kelner in zijn wit buisje, bleef als verstart staan, met een blad consumptie boven zijn hoofd.

En toen hoorde men in alle hoeken fluisteren:

— De Meester roept. Professor Shirley roept.

Het werd stil en toen klonk nog dreigender en bevelender de bel.

Flower liep zo snel hij kon op de bar toe, en verdween erachter, deed een goed verborgen deurtje open, greep daar een telefoonhoorn en sprak even,

zo zacht, dat niemand anders het horen kon. Toen hij weer de zaal in kwam, stond zijn gezicht ernstig. Hij zei hardop:

— Jongens, de Meester heeft me bij zich ontboden. Ik moet er onmiddellijk heen. Zijn auto staat buiten al op mij te wachten.

— Waarom? Wat is er aan de hand? werd er nieuwsgierig gevraagd.

— Hij heeft gehoord van die zaak van Marsh en Jolson en hij wil met alle geweld nadere bijzonderheden weten. Hij stelt belang in de man, die het deed. Hij zegt dat hij een genie is en... maar dat gaat jullie voorlopig niet aan.

En de eigenaar van een zaak, die hij elk ogenblik gemakkelijk voor een half miljoen had kunnen verkopen, struikelde bijna over zijn voeten in zijn haast, om gehoor te gaan geven aan de oproep van de machtige aanvoerder, de opperste chef, die al zoveel goed geslaagde ondernemingen had uitgebreed en wiens woord wet was voor al zijn onderdanen.

Er bleef een onaangename gespannen stilte hangen in de zaal, toen Flower weg was. Maar dat duurde niet lang. Men zou wel horen wat er gebeurd was, als hij terugkwam. En het praten, drinken en dobbelen begon opnieuw. Het was alsof men met geweld en door heel hard te praten iets wilde verdrijven, dat voor een ogenblik zijn vale wiken over het gezelschap had uitgespreid.

Men zag de Meester altijd als een soort van monsterachtig grote vleermuis, die bliksemsnel kwam aanvliegen, met gloeiende ogen en grijpende klauwen. Heel weinig mensen wisten hoe hij er uitzag en die zouden er wel voor passen, een beschrijving van hem te geven.

Een half uur ongeveer verstreek. Tot

tweemaal toe was Dave Jefferson, de gevreesde, zwaar gebouwde detective verschenen, met zijn alom bekende artistieke flambard, zijn twee geweldige revolvers in de binnenzakken van zijn altijd loshangend, slobberig colbertje en zijn slipdas.

En tot tweemaal toe had het waarschuwingssein geklonken, zodat, voordat de politiemans het lokaal binnenkwam getreden, alles van de speeltafel en het dobbelspel verdwenen waren.

Iedereen dacht natuurlijk, dat hij zocht naar Jolson in verband met de smokkelaffaire. Die zat bleek tussen een aantal vrienden, die hem als een ringmuur omgaven, maar iedereen was er zeker van, dat Dave al een paar maal zijn richting had uitgekeken en hem zeker al gezien had. Toch maakte hij geen aanstalten, de drie trappen van de verhoging af te komen en hem te arresteren.

Dat hij bang was zou niemand durven zeggen en hij zou onbevreesd de zaal in zijn gegaan, terwijl hij wist, dat bijna iedereen hem wel kon vermoorden.

Er was dus blijkbaar iets anders, iets belangrijkers dan de zaak van Marsh.

Een paar malen had hij strak naar Spyke gekeken. Natuurlijk kende hij hem. Hij moest ook weten, dat zijn straftijd was verstreken. Spyke had onbeschaamd teruggekeken. Dave had eens geglimlacht, zijn machtige schouders opgehaald en was verder gegaan.

Zwarte Tilly had al die tijd niets gezegd en haar glas niet meer aangeraakt en had strak voor zich uitgekeken, toen zij plotseling opnieuw opstond en op scherpe toon zei:

— Nu is het genoeg geweest, Marsh. Ik doe niet meer mee aan de poppen-

kast. Het is duidelijk, dat ik hier niet meer in tel ben en dat heb ik aan jou te danken, omdat jij je voor de gek hebt laten houden. Ik heb de eer je te groeten.

— Jij gaat gelijk met mij weg. Ik ben niet van plan mij hier als een schooljongen te laten behandelen.

— Laat me los, lafaard, schreeuwde zwarte Tilly. Ik heb er genoeg van.

— Je blijft hier. Anders zal ik je een pak ransel geven, waar iedereen bij is.

— Iedereen, behalve ik, klonk een stem, heel kalm en vlak bij zijn oor.

Geschrokken liet de schelm de pols van de vrouw los, die onmiddellijk een paar passen achteruit liep en toen wendde hij zijn half dicht geknepen ogen snel naar de man, die de woorden gesproken had. Hij werd bleek en een kreet ontsnapte hem. De man was Jerry Spyke.

Met bevende lippen staarde Marsh hem een ogenblik aan en toen schreeuwde hij zo hard hij kon:

— Spyke? Waar zit je? Draai je om.

Aan een tafeltje, even verderop, zat een groepje mannen, met twee opzichtige vrouwen. Een van hun draaide onmiddellijk zijn hoofd om.

Toen stond hij langzaam op en kwam aandrentelen en twee Spyke's stonden

tegenover elkaar.

De verbazing was zo groot, de spanning zo intens, dat men letterlijk een speld kon horen vallen. Toen zei de man die tussenbeide was gekomen, heel rustig en de as van zijn sigaret tippend:

— Ik schijn een kleine vergissing te hebben begaan. Ach, geen mens is onfeilbaar. Ik heb vandaag heel wat gehoord, dat niet voor mijn oren bestemd was, maar dit wist ik toch niet. Ze schijnen je een paar dagen te vroeg te hebben ontslagen, vriend Spyke. Dat wil zeggen, te vroeg voor mij. Ik ben John Raffles.

Er steeg een soort van gebrul op en van alle kanten kwamen woedende mannen aanlopen met hun hand aan de browning, toen met luid gerinkel de bel naast de bar opnieuw doordringend klonk.

Iedereen stond weer stil, met de rechterhand om de kolf van een revolver gekneld. De plaatsvervanger van Flower nam snel de telefoon op en even later klonk duidelijk zijn stem van achter het buffet:

— Bevel van de Meester. Wanneer hier vanavond de man mocht komen, die de plaats van Spyke, uit Chicago, heeft ingenomen, dan mag hem geen haar op zijn hoofd gekrenkt worden. Hij moet onmiddellijk naar de Meester toe.

HOOFDSTUK IV

TUSSEN HET RADERWERK

Raffles had even geglimlacht.

Hij wist dat zijn leven aan een zijden draad had gehangen, toen hij daar zo plotseling tegenover de man stond, die hij pas de volgende dag had verwacht, maar zijn kalmte had hem geen ogenblik verlaten en hij wist, dat hij op het ogenblik volkomen veilig was. Een bevel van de Meester was iets, dat niemand in de wind zou durven slaan, of hij moest met zelfmoordplannen rondlopen.

Marsh was de eerste die sprak. Zijn toon klonk somber en dreigend, toen hij, vlak voor Raffles, zei:

— Dus jij bent de man, die me dat koopje leverde. Ik vraag mij werkelijk af hoe je het lef hebt gehad, hier nog een voet te zetten?

— Het was niet zo'n grote gok, mijn waarde heer Marsh, antwoordde Raffles beleefd. Ik schijn me alleen nog voor de tweede keer te hebben vergist. Zie je, ik had verwacht, dat de politie je onmiddellijk in je kraag zou pakken,

tegelijk met die heer daar, met zijn pafwaterige ogen. Jolson is zijn naam. Men heeft spijtig genoeg wel zijn smokkelwaar maar niet hemzelf in verzekerde bewaring gesteld. Ik had de politie voorzien van overvloedige bewijzen. Die schijnen toch nog niet voldoende te zijn geweest, anders is het onverklaarbaar, dat je nog op vrije voeten rondloopt, Marsh. In ieder geval ben ik niet zo heldhaftig dan jullie denken. Ik zat er lelijk in en zou nu veel op een zeef geleken hebben, als die brave professor Shirley mij niet juist bijtijds te hulp was gekomen.

— Weet je wie hij is? riep Marsh, geslingerd tussen vrees, haat en bewondering voor die weergalozе, stoutmoedige avonturier, die zich hier in het hol van de leeuw kwam wagen.

— Natuurlijk weet ik het, antwoordde Raffles schouderophalend. Ik weet heel veel. Zo ontdekte ik, bijvoorbeeld, ook juist bijtijds de opslagplaats van die kostelijke zending smokkelwaar.

Het was een prachtige grap. En jij kunt die tachtigduizend dollar wel missen, Marsh. Goede hemel, men zegt, dat je miljonair bent. Maar mogen wij de Meester wel zolang laten wachten?

Er kwam niet dadelijk antwoord en toen liet zwarte Tilly zich horen, die Raffles voortdurend had aangekeken en die met haar rustige stem zei:

— Ik kan de man naar de professor brengen. Jullie weten, dat ik hem ken en hem ook kennen mag.

Raffles wendde zich met een vragend gezicht tot de spreekster, trok zijn wenkbrauwen hoog op en zei:

— Pardon, ik geloof niet, dat ik het genoeg heb u te kennen. Als ik mij niet vergis, geloof ik dat ik het voorrecht heb, met zwarte Tilly te spreken, de favorite van mijnheer Marsh?

— Het eerste klopt, maar het tweede niet meer, antwoordde de vrouw droogjes. Ik ben favorite af. Mijn Sultan moet zich maar elders gaan voorziën, als hij daar zin in heeft. Ik houd niet van zuigelingen. Ik houd meer van mannen, zoals jij.

Het liet aan duidelijkheid niets te wensen over.

Het was opnieuw heel stil en iedereen keek naar Marsh en dan naar Raffles, die kalm was blijven staan en die toch ook de betekenis van die had gevoeld.

Marsh speelde op verdachte wijze met iets in zijn rechter broekzak en keek Raffles met zijn stekende ogen vol haat aan, maar hij dacht zeker aan het bevel van de chef en wist zich te beheersen.

Op het ogenblik was deze man onschendbaar. Later zou hij zijn schade wel inhalen. Die vrouw had hem volkomen belachelijk gemaakt, waar al zijn vrienden bij waren.

Nu had zij hem openlijk in de steek

gelaten en koos onbeschaamd de partij van de man, die hem op zo'n slimme manier bij de neus had gehad. Hij maakte er van, wat er van te maken viel en zei niets.

Tilly beval Raffles haar zijn wapen te geven.

Raffles stak de hand in zijn binnenzak, nam er een fraai, klein wapen uit, en gaf het glimlachend aan Tilly, die het heel vluchtig bekeek, het in haar tas liet glijden, deze dichtknipte en toen zei, terwijl hij rondkeek:

— Zijn Harold Stone en Ely Oppenheimer hier?

Achter in de zaal antwoordden een paar mannenstemmen en twee mannen, een lange, atletisch gebouwde en een magere, met een gebogen rug, kwamen naast de vrouw staan.

De grootste, Harold Stone, zei grijnslachend:

— Hier zijn we al, baby. Wij zullen wel als lijfwacht optreden.

— Kunnen wij niet een beetje opschieten, hernam Raffles. Ik heb vannacht nog andere dingen te doen. Het gesprek met jullie chef kan kort zijn.

De vrouw had hem verbaasd aangekeken en siste hem toe:

— Nu, als jij geen praatjesmaker bent, dan moet ik zeggen, dat je lef hebt. Je weet zeker nog niet, wie de chef is, wat hij kan en wat hij is.

— Ik kan het mij wel enigszins voorstellen, als ik om mij heen kijk, antwoordde Raffles bedaard. De onderdanen geven in dit geval al een heel aardig beeld van wat de Meester zal zijn. Nu, ik heb mij eenmaal in het wespennest gestoken en nu moet ik de gevolgen maar zelf dragen. Tot ziens, mijnheren. Madame, ik sta tot uw beschikking.

Raffles had zijn sierlijkste buiging

gemaakt en liep nu, bedaard en zonder zich te haasten, over het brede middenpad, tussen twee rijen mannen door, die allen gewapend waren en hem naketen met blikken, die niet veel goeds voorspelden. De kleine Ely liep voor hem uit, de grote Harold links van hem en aan zijn rechterkant liep zwarte Tilly. Boven aan de verhoging draaiden zij zich nog eens om en zagen de onbeweeglijke groep, met Marsh en Spyke aan het hoofd, die hen naketen.

Raffles moest toegeven, dat de organisatie van professor Shirley klopte als een bus en dat hij iemand was, die wist wat gehoorzaamheid was. Aan verzet in dit huis dacht hij zelfs niet. Hij wist heel goed, dat de minste verdachte beweging voor hem op dit ogenblik onherroepelijk het einde zou betekenen.

Harold hield zijn zakdoek in zijn hand en Raffles wist dat hij onder dat hagelwitte, linnen lapje de kleine browning had, die zijn levenslicht zou uitblazen, zelfs al zou hij maar iets harder gaan lopen.

Op straat stond een grote auto te wachten. Het was een prachtige wagen, een splinternieuwe Cadillac voor zeven personen. Een keurig geklede chauffeur zat achter het stuur.

Raffles kreeg een plaats op de achterbank en de kleine Ely ging naast hem zitten.

De auto reed intussen al weg en Raffles trachtte zo goed mogelijk na te

gaan, langs welke straten zij reden.

De rit duurde niet lang. De auto stopte bij een steiger, waar het tamelijk donker was, maar toch licht genoeg, om een snelle motorboot te kunnen ontdekken, die daar gemeerd lag, onder het wakend oog van een korte, breedgeschouderde man.

Alle vier stapten ze op het dek van de boot, de man gooide onmiddellijk de tros los, haalde een hefboom met een grote snelheid over het donkere water van de Eastrivier.

De boot voer op ongeveer een kilometer ten westen van de vuurtoren, totdat men kleine lichtjes op het grote Wards Eiland ontdekte.

De boot voer een soort kreek in en lag plotseling stil. Raffles voelde, dat de voorstevan over zand schuurde.

Tot nu toe was maar heel weinig gesproken en Raffles had zelf totaal niets gezegd.

Nu zei de vrouw tegen de beide mannen:

— Jullie wachten hier op de boot. En verzet geen voet, want je kent de reglementen. Het zou je opbreken, als de Meester er achter kwam, dat jullie nieuwsgierig bent geworden.

— Kun je alleen voor hem zorgen? vroeg Ely ongerust.

— Wees maar niet bang. Raffles zal wel zo verstandig zijn, geen grapjes uit te halen.

HOOFDSTUK V

DE MEESTER

Raffles stapte aan land. De vrouw volgde hem op de voet. Hij voelde haar browning tussen zijn derde en vierde rib.

Raffles glimlachte...

Hij wist nu wel bijna zeker, dat hij zich op het Wards Eiland bevond. Er staan maar heel weinig huizen. De meesten daarvan zijn zomerverblijven, die 's winters onbewoond zijn.

Hij liep rustig met de vrouw mee, langs een grintweg, verlicht door elektrische lampen, opgehangen aan draden, die op geregelde afstanden dwars over het pad waren gespannen.

Na een minuut of vijf vroeg de vrouw, met haar lage, klankrijke stem:

— Waar denk je aan, Raffles? Zeker aan mijn kleine proppenschieter?

— Lieve hemel, nee, Madame, antwoordde Raffles met een kort lachje. Daar denk ik zelfs geen seconde aan.

— Stel je je nu niet wat aan? Geloof je niet, dat ik onmiddellijk zou schieten, als je een verkeerde stap deed?

— O, daaraan twijfel ik geen ogenblik, maar het kan mij niets schelen.

— Je denkt toch niet, dat ik mis zou schieten?

— Oh nee. Ik heb van uw schutterskunst en van uw vaste hand gehoord.

— Zeg, je gelooft toch niet, dat ik sentimenteel ga worden en je zou laten lopen? vroeg de vrouw, terwijl zij hem met haar gloeiende ogen onder haar gefronste wenkbrauwen aankeek.

— Neen bepaald sentimenteel lijkt u mij niet.

— En toch ben je niet bang?

— Helemaal niet, ik draag een kogelvrij vest.

De vrouw was zo verrast en overbluft, dat zij onmiddellijk stilstond. Haar stem klonk onzeker, toen zij vroeg:

— Is dat bluff?

— Het is de zuivere waarheid. Wilt u het soms proberen? U kunt gerust schieten.

— En toch loop je kalm met mij mee?

— Waarom niet? Ik zou nu dolgraag

eens kennis maken met de Meester. Bovendien, niemand belet u, op mijn hoofd te mikken.

Zij scheen een ogenblik na te denken of zij de onderneming wel zou voortzetten.

Toen liet zij een kort lachje horen en begon weer vlug door te lopen. Zij zei:

— Ik verzeker je, dat ik ook je hoofd niet zal missen. Maar intussen heb je me daar lelijk de schrik op het lijf gejaagd. Ik zou een figuur hebben geslagen, als ik zonder jou bij de Meester was aangekomen.

— Dat begreep ik en dat wilde ik niet, zei Raffles en zij hoorde de spot in zijn woorden en bromde een vloek tussen de tanden.

Er werd verder niet meer gesproken en Raffles vroeg zich al verwonderd af, waarheen die zonderlinge tocht zou voeren, toen de vrouw tenslotte stil stond aan het begin van een lage muur, die zich ver scheen uit te strekken, langs de weg en waarschijnlijk een tuin omgaf. Zij sloegen een zijpad in en na ongeveer veertig passen stond de vrouw stil, luisterde aandachtig, keek spiedend om zich heen, haalde een kleine sleutel te voorschijn en opende daarmee een lage, gewelfde deur, die toegang bleek te geven tot een soort moestuin.

Even verderop stond een serre en tot verwondering van Raffles liet de vrouw hem daarbinnen gaan. Het gebouw was helemaal van glas, maar de exotische planten, palmen en struiken rezen zo hoog op en stonden zo dicht bij elkaar, dat zelfs overdag moeilijk moest zijn geweest, om van buiten af te zien, wat daar binnen gebeurde. Toen zij binnen waren beval de vrouw:

— Ga daar in die hoek staan, en draai je niet om, voor ik het zeg, of wij wor-

den kwade vrienden. Voor ik het ver-geet, weet je waar je hier bent?

— In een serre, als mijn reukorgaan en mijn gezicht mij niet bedriegen.

— Dat bedoel ik niet. Ik bedoel de plek.

— Op Wards eiland, antwoordde Raffles vlot.

Raffles gehoorzaamde. Hij hoorde het klikken van metaal, een schuivend geluid, toen was het alsof er ergens in de verte een belletje ging en Zwarte Tilly zei toen nors:

— Draai je om.

De vrouw beet zich op de lippen en zei:

— Je kunt je weer omdraaien. Je hebt braaf met je rug naar mij toegestaan. Heb je nog iets gezien?

— Alleen maar, dat u aan een soort handle getrokken hebt, in die groengeschilderde kuip daar, met die prachtige agave. Ik heb doodeenvoudig mijn spiegelje gebruikt.

De vrouw zag er een ogenblik zo dreigend uit, dat Raffles ieder ogenblik verwachtte, dat zij zou schieten, maar toen veranderde de uitdrukking van haar gelaat plotseling weer, zij begon zachtjes te lachen en fluisterde harts-tochtelijk:

— Eigenlijk zou ik je kunnen zoenen voor je brutaliteit. Zo iemand heb ik nog nooit gezien. En daar komt hij nog rond voor uit, zeker zonder te weten, wat de gevolgen kunnen zijn? Nu, aan jou zullen wij een beste hebben, als je eenmaal met ons mee doet.

Raffles haalde alleen maar de schou-ders op. Hij stond dicht bij een vierkant gat in de grond. Een luik was zo-even opzij geschoven en hij zag het begin van een stenen trap.

Dat alles was te zien bij het tamelijk zwakke licht van een zaklantaarn, die

de vrouw direkt na het binnentreden had aangeknipt, met haar vrije linkerhand, terwijl de rechter nog altijd de browning vast hield.

— Loop nu voor me uit, de trap af en denk eraan, dat ik je eigen browning nog altijd op je hoofd gericht houd.

— O, dan is er geen gevaar bij, die is ongeladen, zei Raffles rustig. Het is overigens helemaal geen browning. Het is maar namaak. Het ding is van lood en een sterk man kan het opvouwen.

Het leek nu werkelijk een ogenblik, alsof Zwarte Tilly zou stikken van woede.

Dat was nu de derde keer, dat die onbeschaamde avonturier haar heel rustig voor gek liet staan.

Zij bekeek het wapen wat aandachtiger bij het licht van haar lamp en zag dat Raffles gelijk had. De browning leek net echt, maar toen ze hem goed bekeek, zag ze wel, dat hij niet van staal was. Het ding kon niet eens open.

Zij wierp het woedend weg en keek Raffles met haar zwarte ogen een ogenblik volkomen hulpeloos aan.

Raffles stak glimlachend de hand in zijn achterzak, nam er een kleine revolver uit en stak haar die toe met de woorden:

— Neem deze maar. Hier zitten werkelijk zes kogels op en u kunt er mee schieten. Voor geen geld van de wereld zou ik willen, dat de Meester u in mijn bijzijn een standje zou maken wegens gebrek aan oplettendheid.

— Maar voor de duivel, viel de vrouw uit, waarom heb je dat ding niet gebruikt? Waarom ben je zover meegegaan?

— Ten eerste omdat de brownings van uw vrienden een beetje al te echt waren en ten tweede, nu, dat weet u al. Ik wil dolgraag kennis maken met pro-

fessor Shirley.

Weer scheen de vrouw te aarzelen en toen scheen zij plotseling volkomen te veranderen en zij zei met een zachte, bevende stem, heel anders dan haar gewone toon, terwijl zij zich dicht tegen Raffles aandrukte:

— Als je wilt, kun je weggaan, tenminste wanneer je later eens heel gauw bij me terugkomt. Ik neem de verantwoordelijkheid op me. Zo'n man heb ik nog nooit gezien. Je bent het waard, om te blijven leven. Je weet nog niet, welke gevaren je hier bedreigen.

— Nee, zei Raffles bedaard. Ik ben hier niet gekomen om nu onverrichterzake weer terug te keren. Wees zo goed en breng mij bij professor Shirley en als u niet wil, ga ik hem zelf opzoeken.

— Geloof je, dat je hem zou vinden?

— Ik vind alles en iedereen, als ik dat wil.

— Nu, dan moet je het zelf maar weten. Ga de trap af.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, daalde Raffles de trap af en de vrouw volgde hem, geslingerd tussen allerlei gevoelens, waarbij bewondering wel de boventoon voerde. Daar liep een man, die haar als een lastig keffertje eenvoudig opzij had kunnen duwen en die toch niet aarzelde, het gevaar op te zoeken.

Raffles liep kalm verder, bij het licht van haar zaklantaarn, daalde twintig treden af, stond beneden even stil, vragend naar haar kijkend en zij wees zwijgend in de richting van een gang, die zich nu voor hen uitstreckte en die enige centimeters per meter afliep. Het was duidelijk, dat zij al tamelijk diep onder de grond waren, toen zij aan het eind van de gang kwamen.

Daar bleven ze staan voor een zware deur, waarin een soort microfoon was

gemonteerd.

De vrouw bracht er de mond voor en zei een paar voor Raffles onbegrijpelijke woorden.

Toen draaide zij zich naar hem om en zei met een glimlach:

— Het metaal van deze deur staat onder stroom. Het zou u het leven hebben kunnen kosten, als u het aangeraakt had.

— Ik raak nooit deuren aan in dit soort huizen, antwoordde Raffles bedaard.

— En hoe dringt u er dan binnen, als ik vragen mag?

— Door een raam, antwoordde Raffles lakoniek. U schijnt tot de intieme vrienden van professor Shirley te behoren?

— Ja, inderdaad. Hij vertrouwt mij en hij weet, dat hij dat kan, antwoordde Zwarte Tilly fier. En nu zeg ik u voor de laatste maal, ga terug als u tenminste niet bij ons wilt aansluiten. Want het zal zelfs voor u onmogelijk zijn hier levend vandaan te komen, als hij boos wordt. Bedenk het wel, het is voor de laatste maal. Als wij eenmaal deze deur door zijn, kan ik niets meer voor u doen.

Raffles haalde de schouders op en zei:

— Ik waardeer uw bedoelingen, madame Tilly, maar zij zullen mij niet van mijn voornemen afbrengen. Ik heb meer dingen beleefd als deze en ik ben op veel voorbereid.

Zij wilde nog wat zeggen, maar er klonk een waarschuwend geluid uit de luidspreker, de vrouw luisterde, zei iets terug en toen stak zij een sleutel in het slot van de deur en opende die langzaam.

Raffles trad een soort van vestibule binnen, waarvan de ruwe wanden ver-

borgen waren achter prachtige tapijten en waar enkele bijzonder mooie meubelen stonden. Een prachtige, koperen elektrische kroon zorgde voor het noodzakelijk licht. Op de bodem lag een dik kleed. Rechts liep een trap van prachtig bewerkt eikenhout naar boven.

Raffles keek even zoekend rond, stak de hand in de zak en knipte, voor de vrouw nog iets had kunnen zeggen, met een snel gebaar de elektrische draden door, waarmee men de deur onder stroom kon zetten.

De vrouw slaakte een gedempte kreet van schrik en vroeg:

— Wat doet u?

— Mijn aftocht dekken, antwoordde Raffles kalm.

— Maar hij zal woedend zijn. Hij zal mij de schuld geven, klaagde de vrouw.

— Wees maar niet bang, ik zal alle schuld op mij nemen. Maar ik geloof, dat men ons daar al een kleine deputatie stuurt.

Inderdaad was het slechts één man, die de trap afkwam, halverwege bleef staan, strak naar Raffles keek en toen met een korte beweging hem wenkte om hem te volgen.

De vrouw wilde ook de trap opgaan, maar de man, mager en onberispelijk gekleed, zei tamelijk grof:

— Blijf waar je bent, Tilly. Jij bent hier niet bij nodig. De Meester wil hem alleen spreken. Jullie hebben hem toch ontwapend?

De vrouw stotterde:

— Dat is te zeggen...

Ongelooflijk vlug had de man op de trap zijn revolver in de hand en kwam nu heel wat sneller naar beneden, terwijl hij dreigend beval:

— Steek je handen omhoog.

Glimlachend stak Raffles zijn handen omhoog.

De man doorzocht met grote snelheid zijn zakken en vond spoedig een browsing.

— Ik moet zeggen, dat werk is aan goede handen toevertrouwd. Je laat hem zijn proppenschieter bij zich houden. Wie zijn de ezels, die hem dat geflikt hebben?

— Deze dame is volkomen onschuldig, zei Raffles met zijn diepe stem. Zij kon echt niet weten, dat ik nog gewapend was.

— Dat is wel waar, riep Tilly. Hij heeft het mij nog geen tien minuten geleden zelf gezegd. Ik stond voor gek.

— En toch is hij met je meegegaan? vroeg de man wantrouwend, zijn kleine, onaangenaam schitterende, zwarte ogen strak op het gelaat van Raffles gevestigd.

— Nieuwsgierigheid, mijn waarde heer, zei Raffles. Ik heb er altijd naar verlangd, persoonlijk kennis te maken met mijnheer Shirley.

— Nu, dat zal direct gebeuren, hernam de man langzaam. Het is voor jou te hopen, dat je nieuwsgierigheid je geen parten speelt. De meester houdt niet van nieuwsgierige mensen. Volg mij nu. Jij wacht in de rode kamer, Tilly, tot je geroepen wordt. Ik zou niet graag in jouw schoenen staan.

Hij dwong Raffles, voor hem de trap op te gaan en zij bereikten nu een portaal, dat volgens zijn berekening een meter of zeven onder de begane grond moest liggen.

Er kwamen een drietal deuren op uit en voor een daarvan stond de geleider van Raffles stil, draaide de kruk om en beval kortaf:

— Daar is de Meester. Je mag hem niet dicht naderen dan tot op tien meter, denk erom. De plek is hier ongezond voor mensen, die zich niet aan

de voorschriften houden.

— Die indruk heb ik ook gekregen, zei Raffles met een glimlach en toen ging de deur weer heel zacht achter hem dicht, met een vreemd zuigend geluid en hij stond in een groot vertrek, waaraan onmiddellijk, ondanks het fraaie uiterlijk te zien was, dat het vroeger een grote kelderruimte moest zijn geweest.

Het vertrek was verlicht met een eigenaardig, maanachtig schijnsel maar zichtbare lichtbronnen waren er niet. Hier was zeker gebruik gemaakt van indirecte verlichting.

Voor zover Raffles kon nagaan, was er maar een deur en dat was die, waardoor hij was binnengekomen.

Ongeveer in het midden, dwars door het hele vertrek, een soort balustrade van eikenhout, ongeveer een meter breed.

Die stond daar zeker om te voorkomen, dat men de man te dicht zou naderen, die daar aan het andere einde onbeweeglijk zat achter een zware en grote schrijftafel met gebeeldhouwde poten, die echter voor een groot deel aan het gezicht onttrokken werden, want de tafel was bedekt met een fluwelen kleed.

Groot kon hij niet zijn, maar wel buitengewoon bleek, de kaken waren breed en de ogen gingen bijna geheel schuil onder zeldzaam, ruige, gitzwarte wenkbrauwen. Dit, en het feit, dat de man volkomen kaal was, gaven aan zijn gezicht een buitengewoon, afstotende, aapachtige en wrede uitdrukking.

Op het eerste gezicht leken de trekken slap, maar die indruk veranderde als men dichterbij kwam. De groeven in het gezicht, naast de neus en de mondhoeken leken wel er in gegrift.

Zijn oren waren groot en stonden

iets uit, de lippen waren dik en sensueel, de tanden groot en geel.

Raffles moest bij zich zelf erkennen, dat het gezicht getuigde van zeldzame wilskracht, maar ook van duivelse wreedheid en dat het bepaald niet knap was.

De stem had een wat slepende klank, toen de man dadelijk begon te praten en zei:

— Kom naar de balustrade. Blijf daar staan. Ik ben professor Shirley. Jij bent Raffles?

— Inderdaad, antwoordde Raffles kalm.

— Steek je handen omhoog. Ik wil je bekijken.

— Men heeft mij mijn wapen afgenomen, waarde gastheer, zei Raffles met een glimlach.

— Dat kan mij niets schelen. Steek je handen omhoog, zeg ik. Ik heb er mijn reden voor.

Raffles stak zijn handen weer omhoog.

Professor Shirley stond langzaam vanachter de schrijftafel op en kwam langzaam naar de balustrade. Raffles bemerkte dadelijk dat zijn benen kort waren in vergelijking met het zware bovenlijf.

In de rechtervuist hield Shirley een

revolver van groot kaliber, zoals men er niet veel meer ziet, een echte cowboy-revolver, juist geschikt voor die geweldige knuisten.

Van onder zijn borstelige wenkbrauwen keek hij Raffles scherp aan, scheen zich zijn trekken diep in het geheugen te willen prenten en vroeg toen ineens:

— Wat denk je van mij, Raffles?

— Wat zou ik nu van u denken? Niet erg veel goeds. Naar het schijnt bent u het brein van een menigte misdaden, die de laatste jaren in deze stad gepleegd zijn.

De Meester grinnikte eens, streek met zijn witte hand over zijn gladgeschoren, brede wang en het leek, alsof hij knipoogde, toen hij zei:

— Daar kon men wel eens gelijk in hebben. Knap werk, voor een enkel mens, niet waar? Maar laat ik je verzekeren, Raffles, dat ik op mijn wenken word bediend. En ik heb hier nog een kleine vriend, die mij nooit in de steek laat. En nu zullen wij eens praten. Ik heb van je heldendaden gehoord. Je bent met geweld hierheen gevoerd, nu...

— Niet met geweld, professor, zei Raffles rustig. Pas vijf minuten geleden gaf ik mijn revolver af, aan uw, hm, uw butler.

HOOFDSTUK VI

HET BLAUWZUURGAS

Onmiddellijk sloten Shirley's witte, dikke vingers zich om de kolf van zijn wapen.

Zijn ogen begonnen fel te schitteren en hij vroeg schor:

— Wat betekent dat? Hadden de vervloekte honden je niet ontwapend?

— Zij dachten het maar. Ik had nog een reservepistooltje.

— Wie heeft je hier gebracht? Tilly deed het toch, zoals ik beval?

— Madame Tilly was wel zo vriendelijk, mij als gids te dienen, antwoordde Raffles beminnelijk. Maar zij was ongewapend. Dat wil zeggen, zij bewaakte mij met mijn eigen browning en dat was maar kinderspeelgoed. Wees maar niet boos op haar, het was werkelijk haar schuld niet. Zij kon er niets aan doen.

Shirley speelde zenuwachtig met het grote wapen, plotseling draaide hij zich om en liep terug totdat hij weer achter de grote schrijftafel zat.

Hij staarde Raffles aan van onder

zijn half neergelaten oogleden, met een uitdrukking van woede, verbazing en bewondering, trommelde met zijn vingers op het tafelblad en begon toen:

— Dat wil dus zeggen, dat je mij uit vrije wil hebt opgezocht en heel gemakkelijk had kunnen weglopen, als je gewild had?

— Heel gemakkelijk. Maar ik wilde Madame Tilly niet in verlegenheid brengen en zoals uzelf net zei, ik wilde bijzonder graag kennis met u maken.

— Maar de jongens hadden je toch door je corpus kunnen schieten?

— Neen. Ik zei al tegen mijn nieuwe vriendin, die het hier zeker al heeft rondverteld, dat kogels op mijn pantser zouden zijn afgestuit. Ik draag het wel eens meer, bij dergelijke kleine ondernemingen.

Het witte, brede gezicht kreeg een schrikwekkende uitdrukking en het bleef een tijdlang stil.

Toen zei Shirley droogjes:

— Mooi zo. Dan ben ik tenminste

gewaarschuwd. Maar ik wil bij jou niet achterblijven, John Raffles. En daarom zeg ik je, dat ik op vijftig passen afstand een aas uit een kaart wegschiet. Je gezicht zal wel niet gepantserd zijn, is het niet?

— Mijn hoofd is helaas niet kogelvrij.

— Ik merk, dat we het eens zijn. En nu terzake. Of je vrijwillig bent gekomen, of onder dwang, dat doet er niet toe. Ik houd niet van veel woorden. Ze hebben mij dadelijk je prachtige truc verteld met die ezel van een Marsh. Ik kan je wel zeggen, dat ik niet dikwijls lach, maar bij dat verhaal heb ik moeten schateren. Het was kostelijk. Overigens weet ik, dat je een geniale kerel bent. Om kort te gaan dus, wil je je bij ons aansluiten? Ik maak je onmiddellijk tot kapitein, ja tot mijn adjudant, want een man als jij, kan alle rangen overslaan. Akkoord?

Raffles keek een ogenblik de Meester met een koele, verbaasde blik aan, met toch iets van bewondering voor de geestkracht van deze man, voor wie honderden in deze grote stad doodsbang waren.

Toen er niet dadelijk antwoord kwam, herhaalde Shirley, de wenkbrauwen fronsend:

— Je kunt nu je armen wel laten zakken. Als je maar weet dat ik je onder schot heb. Hoe denk je er over?

Toen begon Raffles:

— Professor Shirley, het is mogelijk, dat u iets over mij gehoord hebt, maar dan kent u mij toch niet goed genoeg, anders zoudt u de vraag niet eens gesteld hebben. Ik heb nooit een meerdere erkend en ik zal het ook nooit doen. Ik werk voor eigen rekening. Ook met heel andere doeleinden.

— Onzin, viel Shirley hem ruw in de

rede. Doekjes voor het bloeden. Ik houd niet van die romantische apekool.

— Dat is heel jammer, hernam Raffles koeltjes. Als u er wel aan geloofde, zoudt u mijn weigering om mee te doen beter kunnen begrijpen. Ik ben uw vriend niet, professor Shirley, ik ben uw onverzoenlijke vijand.

Het bleef een ogenblik volkomen stil. De grote, blinkende revolver leek onzichtbaar te zijn geworden. Dat kwam, omdat het wapen juist in de richting van Raffles' voorhoofd wees. Shirley had blijkbaar de grootste moeite, zich te beheersen.

— Je leek mij verstandiger. Je weet niet wat voor macht er tegenover je staat, Raffles.

— Toch wel. Ik weet het heel goed. Het is niet de eerste keer, dat ik vecht met mensen zoals u. Ik heb tegenstanders in Londen gehad, die misschien zelfs nog wel in wrede sluwheid van u zouden winnen, professor Shirley. En waartoe heeft het hun gebracht? Tot het valluik onder de galg.

— Ik heb er van gehoord, bevestigde de man achter de tafel langzaam. En ik wil het niet onder stoelen of banken steken, ik heb je om die strijd bewonderd, Raffles. Maar dit is iets heel anders. Jij kent nu mijn gezicht, maar ik ken dat van jou nu ook.

— Nee. Want u vertoont mij uw eigen gezicht en ik ben hier gekomen onder een vermomming.

Een ogenblik leek het, alsof de man achter de tafel van woede sou stikken; de revolver trilde in zijn hand. Hij beheerste zich echter, keek Raffles met flikkerende ogen aan en hernam:

— Pas op, Raffles, ga niet te ver. Je tart mij hier, in mijn eigen hol.

— U schijnt volkomen vergeten te zijn, dat ik op het ogenblik de rol van

Spyke speel. Kent u die dan niet?

— Ben je van plan, Raffles, je genie, dat ik volkomen erken, in mijn dienst te stellen?

— Neen. Integendeel. Ik ben van plan, je te bestrijden, waar ik maar kan en tenslotte ben ik van plan, eens te gaan kijken, of er in dit prachtige roofohol van je, niets van waarde te halen is.

Nu kon de Meester zich niet langer beheersen. Hij brulde als een wild dier, hief de revolver bliksemsnel op en schoot. Op hetzelfde ogenblik echter sprong Raffles razend snel opzij en de kogel vloog met een snerpend, gierend gefluit, vlak langs zijn oor. Hij greep naar een stoel en slingerde die uit alle macht in de richting van de schrijftafel. Hij dacht dat de Meester nog eens zou schieten, maar hij vergiste zich. Plotseling verdween de man uit het oog, alsof een reusachtige hand hem van onderen beet greep en wegtrok.

Raffles wipte over de balustrade en rende naar het bureau. Van Shirley, noch van zijn stoel, was iets te bespeuren.

Nu klonk een schuivend geluid achter de rug van Raffles. Hij draaide zich om. Voor de deur zakte snel een zwaar, stalen scherm omlaag, dat in een reet in de vloer eindelijk tot stilstand kwam en de deur volkomen afsloot.

Een ogenblik stond Raffles doodstil rond te kijken en te luisteren. Er was niets te horen. Het licht bleef branden.

Raffles wist, dat er in dit vertrek maar twee uitgangen waren: de deur, waardoor hij was binnengekomen, en die net was afgesloten en het wonderlijke gat, waardoor professor Shirley bliksemsnel verdwenen was. Vensters had het vertrek niet en de muren waren zo dik als van een oude vesting.

Raffles liep langzaam weer naar het midden van de kamer en toen vlug weer tot achter het schrijfbureau, waar hij de vloer nauwkeurig begon te onderzoeken. De naad van het grote luik vond hij al heel spoedig en een ogenblik later ook de knop aan het schrijfbureau, waarop Shirley zeker gedrukt had, om de lift in beweging te brengen. Raffles deed hetzelfde maar zonder resultaat. De chef had zeker, zodra hij beneden was het mechanisme buiten werking gesteld, dat het luik naar beneden liet zakken.

Raffles kruiste de armen. Het leek alsof er een eigenaardig sissend gerucht tot hem doordrong, dat er net nog niet was. Het klonk alsof een paar woedende slangen hun angstwekkend, dreigend sissen lieten horen.

Raffles keek rond en toen omhoog en zag eindelijk, dicht bij het plafond, een paar ronde openingen in de muur, dicht naast elkaar. Raffles had teveel ervaring om niet direkt te begrijpen, wat het te betekenen had. Er werd met kracht een of ander dodelijk gas het vertrek in gedreven. Het zou zeker lang duren, voordat het de grote zaal had gevuld, maar het einde zou onvermijdelijk de dood zijn.

Raffles ging kalm op een stoel zitten en wachtte. Na tien minuten drong er een zoetige geur in zijn neus en hij ging op de grond liggen, terwijl hij mompelde:

— Blauwzuurgas. Nog tien minuten en het heeft de bodem bereikt. Dan nog tien minuten vreselijke worsteling en de dood zal John Raffles overwonnen hebben en met hem een der laatste strijders tegen onrecht, onderdrukking en armoede. Het zij zo, ik ben bereid.

Er gingen nog vijf minuten voorbij. Toen drong de weêrlucht, die de komst

van het dodelijke gas aankondigde, opnieuw in de neusgaten van Raffles. Hij kroop zo vlug hij kon, zo ver mogelijk weg van de opening, om nog enkele minuten te winnen.

Zijn hoofd werd zwaar en dof en hij sloot even de ogen, toen hij voelde, dat het gas in zijn longen en in zijn bloed doordrong.

Maar plotseling was het, alsof hij door een reuzenhand van de grond werd gelicht en een eind verder werd neergesmeten. Een doffe explosie deed de vloer dreunen en de zware muren trillen.

De stalen deur scheurde, alsof zij van vloeipapier was, een dunne, gele rook kwam naar binnen kronkelen, tegelijk met Charles Brand, de trouwe

vriend van Raffles, die echter onmiddellijk weer terugdeinsde, snel een gasmasker voordeed en toen weer terugkwam, Raffles onder de armen greep en hem door de opening naar buiten trok, nu met de hulp van Henderson, Raffles' reusachtige chauffeur.

Raffles kwam heel gauw weer bij in de frisse lucht van de gang en vroeg:

— Deed je het met een van onze plasticbommen?

— Ja, Edward. Ben je gewond?

— Ik heb geen schrammetje. Heb je er nog meer? Bommen bedoel ik.

— Nog een.

— Prachtig. Die is goed voor de brandkast.

HOOFDSTUK VII

DE JACHT OVER HET WATER

Nu pas viel het oog van Raffles op Tilly, die zwijgend en bleek bij Henderson stond. Brand zei zacht:

— Het is Zwarte Tilly. Zij heeft ons de weg hierheen gewezen, nadat wij buiten bij de aanlegplaats een paar kerels hebben moeten neerslaan, die daar de wacht schenen te houden. We kwamen gelukkig net op tijd, om je met haar in de serre te zien verdwijnen, we vonden ook na lang zoeken, het luik, maar toen raakten we het spoor bijster.

— Hebben jullie in de hal nog iemand gezien?

— Deze dame. En je mag haar wel dankbaar zijn, want we hadden de deur zeker nooit gevonden zonder haar.

Raffles liep naar haar toe, greep haar handen en zei:

— Die daad zal heel wat van je vroegere misdaden uitwissen, Tilly. Ik dank je. Ik zal het nooit vergeten.

— Dat is wel in orde, zei Tilly. Wil je me nu meenemen?

— Dat spreekt vanzelf, zei Raffles

eenvoudig. Maar ik heb hier eerst nog wat te doen. Heeft Shirley hier een brandkast?

— Ja, maar die wijs ik je niet. Je leven wil ik redden, maar ik wil de chef niet helpen bestelen.

— Niemand zal je er toe dwingen, Tilly. Zijn er hier veel mensen?

— Er waren er maar drie, behalve Stoner en Oppenheimer, die bij de boot waren achtergebleven...

— We moeten voor haar zorgen, Edward, zei Brand. Haar leven is hier nu geen cent meer waard.

— Zij hoeft niet bang te zijn, Charles, ik zal wel zorgen, dat zij zelfs New York heelhuids kan verlaten. En nu eerst onze kleine onderneming. Ik denk, dat ik mijnheer Shirley het diepst tref in zijn brandkast. Henderson, heb je een revolver?

— Hier is de mijne, Mylord. Als het nodig is, kan ik het wel met mijn vuisten af.

Raffles stak het wapen in zijn zak en

toen liepen de drie mannen snel de gang uit, kwamen op het portaal en daar opende Raffles zonder enige moeite de deur van een kamer, die pikdonker was. Brand wilde zijn hand al naar de schakelaar uitsteken, toen Raffles hem tegenhield met de fluisterende opmerking:

— Even wachten. Men moet in dit huis heel voorzichtig zijn.

Hij knipte zijn zaklantaarn aan, maar hield ze op armslengte van zich af.

Op hetzelfde ogenblik kraakten er twee schoten en de stukgeschoten lamp viel uit Raffles' hand.

— Je ziet, dat ik gelijk had, zei hij kalm. Als ik dit ding op de hoogte van mijn hoofd had gehouden, zou het met mij gedaan zijn.

Brand gaf geen antwoord, maar schoot al terug in de richting van iets, dat hij meende te hebben zien bewegen in het ogenblik, dat de zaklamp haar licht verspreidde. Er klonk een gesmoorde kreet, dadelijk gevolgd door de val van een lichaam.

De drie mannen drongen vooruit, gereed om te schieten. Op de vloer dicht bij een tweede deur lag het lichaam van een man in rok. Het was een gemeen, breed gezicht, waarvan de ogen naar de zoldering staarden. Uit een klein zwart gat, midden in het voorhoofd, stroomde een straaltje bloed.

Henderson schoof de dode bandiet met zijn voet opzij en opende de deur. Ook dit onderaards vertrek was donker. Maar hier was niemand. Het was een zeer fraaie kamer, met prachtige meubelen en blijkbaar de werkkamer van de Meester, die hier misschien zijn vernuftige, boosaardige plannen uitdacht.

In een hoek stond een kleine brandkast. Raffles ging er dadelijk op af, maar onderzocht eerst zorgvuldig de onmiddellijke omgeving, om er zich van

te overtuigen, dat het metaal van de kast niet electrisch geladen was.

Toen draaide hij zich om en zei tegen Brand, die bij de deur was blijven staan, met zijn revolver klaar om te schieten:

— Waar is de bom?

Raffles nam het tuig aan, kleefde het plastic tegen de kast en bracht het slagpijpje aan. Hij rolde het snoer uit en trok zich met de beide anderen terug achter de deur. Toen hij contact maakte leek het even, alsof de deur uit zijn scharnieren zou vliegen.

Het was een wonderlijk gezicht hoe die deur langzaam een steeds wijder gapende spleet vertoonde, totdat alles tot rust kwam en toen stak Raffles, na zijn arm beschermd te hebben met een mouw van dik leer, die Brand hem aangaf, dit lichaamsdeel door de opening en toen hij de hand terugtrok, wat hij tamelijk snel moest doen, want de ontwikkelde hitte was vreselijk, hield hij enige pakken bankbiljetten tussen de vingers.

Hij herhaalde deze beweging snel nog enige malen en zei toen:

— Wij moeten nu zorgen voor Tilly. Waar ligt de boot waarmee jullie mij zijn gevolgd?

— Op nog geen honderd passen van het steigertje.

De drie mannen verlieten de kamer langs dezelfde weg. Voorzichtig gingen zij de trap af. Zo kwamen zij in de vestibule. Nog altijd was er geen sterfeling te zien. Zou ieder dan de vlucht al hebben genomen? Waar bevond zich de Meester ergens?

Zij bereikten de voet van de stenen trap, beklommen die, en kwamen in de serre, nog altijd op hun hoede en gereed om onmiddellijk te schieten als het nodig was. Er was een zwak geritsel te horen en Zwarte Tilly trad in het schijn-

sel van Henderson's lamp. Zij was bleek en zei snel:

— Doe die lamp uit. Zij zijn hier nog geen tien minuten geleden langs gekomen.

— Wie? vroeg Raffles.

— De Meester en de twee jongens, die binnen bij hem waren. Hij schijnt beneden gevallen te zijn en zijn been gebroken te hebben. Zij moesten hem de stenen trap opdragen, want de lift schijnt door het schokken van de grond buiten werking te zijn gesteld. Het was afschuwelijk. Nooit heb ik hem zo horen vloeken. Hij sloeg met zijn stok op hun ruggen, terwijl zij hem naar boven droegen, omdat het niet vlug genoeg naar zijn zin ging. En ik stond doodsangsten uit, want als ze mij gezien hadden, zouden ze mij zonder pardon hebben neergeschoten.

— Waar kunnen zij nu zijn?

— Zij zullen bij de hoofdsteiger wachten, tot jullie van wal steken. En je dan volgen, denk ik. Binnen tien minuten zullen andere jongens er wel zijn met hun boot.

— Dan zullen wij maar snel onze boot opzoeken, zei Brand.

Raffles opende de serredeur en nu gingen zij in de halve duisternis voorzichtig naar het deurtje in de muur, kwamen aan het begin van het smalle grindpad. Allen liepen in gebukte houding snel het grasveld over, toen achter een bosje struikgewas om en bereikten zo de oever, die hier laag en met grind bestrooid was. Zij vonden de vrij kleine motorboot terug en een enkele duw van Henderson was voldoende, het scheepje weer in het water te krijgen, nadat men Zwarte Tilly eerst had laten instappen.

Brand nam weer aan het kleine stuurrad plaats en Henderson bracht de

krachtige motor op gang.

De boot stootte achteruit, Brand liet de keerkoppeling werken, de schroef sloeg het water tot schuim, de boot zwenkte, richtte de voorstevens naar het zuiden en voer zo snel mogelijk over het hier zeer brede Hell-Gate.

Niemand sprak. Raffles, die de blik strak vooruit gevestigd hield, gaf enkel op korte toon zijn instructies.

De boot was net tien minuten onderweg, toen de vrouw plotseling een onderdrukte kreet gaf en met een angstige ruk het hoofd omdraaide. Achter hen, ver weg nog, klonk in de duisternis het grommen van een zeer krachtige, snelle motor.

— Daar komen zij aan, zei Zwarte Tilly schor. Hun boot loopt zeker drie maal zo hard als deze notendop. Binnen vijf minuten hebben ze ons ingehaald. En dan zijn we verloren. Kun je niet meer aanhouden op de oever van Long Island City?

— Maar daar moeten wij niet zijn.

— Dat hindert niet, als wij maar aan land komen. Vóór dat het te laat is.

Er lag zoveel angst op het gezicht van Zwarte Tilly, dat Raffles dadelijk aan Henderson opdroeg, het roer om te gooien. De boot liep nu recht op de linkeroever van het brede water toe.

Het geraas van de motor klonk hoe langer hoe harder en plotseling werd de kleine, open boot gevangen in de melkwitte straal van een grote, grijs geschilderde boot, die in snelle vaart naderde en haar schel zoeklicht over het water deed zwiepen.

Er klonk een woeste zegevierende kreet over het donkere water. En op hetzelfde ogenblik klonken er een paar gewerschoten. Een kogel trof het boord en versplinterde het.

— Bukken, en laat haar lopen wat

zij kan, James, schreeuwde Raffles.

Ze lieten zich allen op de bodem van het scheepje vallen maar Zwarte Tilly was te laat. Opnieuw kraakten er schoten, zij slaakte een gil en greep met een vertrokken gezicht naar haar bovenarm.

Raffles trok haar bijna ruw omlaag, liet haar haar mantel uittrekken, scheurde de japon stuk en verbond de gewonde arm zo goed mogelijk, met hetgeen hij onder het bereik van zijn hand vond.

Nog enkele minuten verliepen en de huizen op de kade van Long Island City waren al duidelijk te zien, toen de vrouw Raffles naar zich toe trok en met zwakke stem zei:

— Maak om godswil voort. Zij zullen direkt hun torpedo's gaan gebruiken. Zij hebben een kleine torpedolanceerinrichting aan boord. Die gebruiken ze tegen de douane. We zijn verloren als ze schieten.

En daar kwam de eerste torpedo al sissend aan. Door een behendige beweging van het stuur wist Brand het kleine, stalen monster rakelings te ontwijken.

Nog een paar honderd meter en zij zouden gered zijn. Twintig seconden stilte en toen weer de dreigende plof in het water en de tweede torpedo schoot recht op het scheepje af.

— Spring over boord, schreeuwde Raffles zoveel mogelijk. Bij elkaar blijven.

Zonder te aarzelen wierp Raffles de gillende Tilly over boord, sprong haar na, draaide haar op de rug, greep haar onder de armen en begon met krachtige slagen naar de oever te zwemmen.

Zes seconden later, trof de kleine, stalen torpedo de motorboot midscheeps. Met een oorverdovende slag sprong het vaartuig uit elkaar en het mocht een wonder heten, dat de zwemmers niet door de rondvliegende stukken hout en metaal getroffen werden.

Tot hun geluk was het zoeklicht hen kwijt geraakt en toen stak er van een steiger verderop een grote politieboot af, die het schieten en de explosie gehoord had, onmiddellijk haar eigen zoeklicht in werking stelde en de jacht begon.

Ongeveer tien minuten later droeg Raffles de bewusteloze Tilly veilig op een donkere plek de kade op.

De volgende dag brachten de bladen het bericht van een korte strijd tussen een politieboot en een onbekend gebleven motorboot, die op raadselachtige wijze verdween. Dat was alles.

Acht dagen later echter verliet Zwarte Tilly met stille trom en, geholpen door Raffles, de stad New York, om er nooit meer terug te keren.

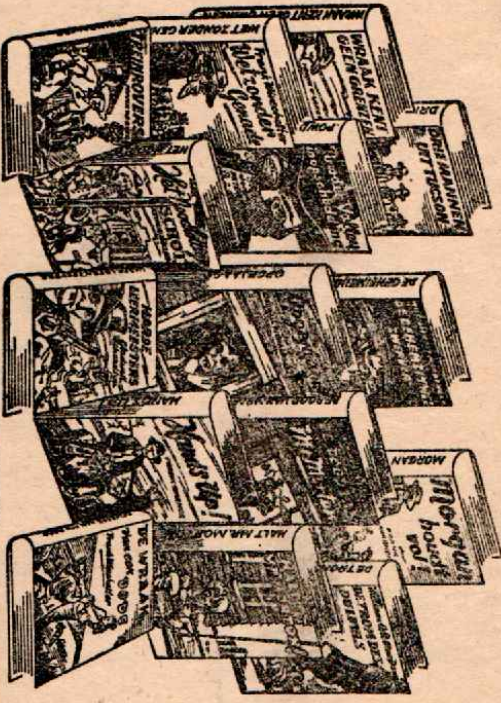
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Chinese Ratten

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET PRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar met f 5.- per maand

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodelstige Schot door Arthur Madras
3. Harde Leerverweeters door Gladwell Richardson
4. Hande Up door Frank Warner
5. De wraak van een Dode } beide door Frank Winchester
6. Wraek zonder Gonde }
7. Powder Valley in opschudding door Parr Fidd
8. Opgelagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Merton } beide door William
10. Halt, Mr. Merton } Calr MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madras
13. De getelmsinnige zwerfver door William Calr MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dulvels door William Calr MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden revenstante bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Gho N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzocht te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ *
 te betalen overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
 reambourstkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
 * Doordien het niet wordt verlangd.

NAAM, _____ L. L.

ADRES, _____